

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa C. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 lutego 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację C. S.A. w W. (powód) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 23 października 2014 r., XVII AmA (...) oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 28 maja 2013 r., nr RWA(...), uznającej działania powoda, wymienione w sentencji decyzji za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakładającej na powoda karę

pieniężną w wysokości 141.575 zł. Powód został także obciążony kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniósł jej oczywistą zasadność, z uwagi na liczne naruszenia przepisów postępowania oraz prawa materialnego, które doprowadziły do wydania nieprawidłowego orzeczenia. Powód przede wszystkim podniósł, że zaskarżony wyrok wydany został z pominięciem istotnych dowodów, których część, zdaniem powoda niezasadnie oddalono. W zakresie naruszenia prawa materialnego powód podniósł, iż Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności przyjął nieprawidłowy model konsumenta. Co więcej dopuścił się naruszenia art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. polegającego na „niezastosowaniu”, zgodnie z normą wynikającą z art. 6 ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 ze zm., dalej jako upnpr) całokształtu okoliczności sprawy oraz pominął podstawy prawne regulujące obowiązki informacyjne o cenie usługi telekomunikacyjnej z dodatkowym świadczeniem - art. 64 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT), następnie pominął zasady udostępniania szczegółowych zasad działania usługi w formie regulaminu - art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204 ze zm., dalej jako usude) w zw. z art. 384 k.c., pominął art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 1993 r. Nr 47, poz. 211 ze zm., dalej jako uznk) w konsekwencji błędnie ustalił model przeciętnego konsumenta - adresata komunikatu SMS/MMS/WAP o quzie, o którym mowa w art. 2 pkt 8 upnpr.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., III SK 57/14, LEX nr 1731109). Rzeczą skarżącego jest wykazanie, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Sformułowany przez powoda wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych kryteriów. Uzasadnienie zaprezentowane przez powoda sprowadza się w istocie do ogólnikowej tezy, iż Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich dowodów zawnioskowanych przez powoda, co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji spowodowało błędne zastosowanie przepisów prawa materialnego, które zostały przez powoda zaprezentowane w sposób niespójny i pozbawiony logiczności. Powód w istocie nie przedstawił uzasadnienia twierdzeń, iż naruszenia, jakich w jego ocenie miał dopuścić się Sąd Apelacyjny były tak rażące, że warunkowały oczywistą zasadność skargi. Samo zaś stanowisko powoda, że uchybienia Sądu drugiej instancji mają charakter rażący nie jest wystarczające do przyjęcia, iż została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.